ΜΙ' ΑΛΗΘΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΡΩΤΟΣ ΚΑΙ ΣΠΑΡΑΓΜΟΥ

ΑΠ' ΤΗΝ ΑΓΑΠΗ ΣΤΟ ΘΑΝΑΤΟ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. — Ἡ Ζωὴ Θεοφιλᾶ, μιὰ πεντάμορφη Ρωμηοπούλα τῆς σκλαβωμένης Πόλης, ἔχει ἀρραβωνιαστεῖ μὲ τὸ Βασίλη Ἁγιοθλασίτη. Ὁ ἀρραβωνιαστικός της, ἐπειδὴ θέλησε νὰ γιορτάση τοὺς γάμους του ὅσο τὸ δυνατὸ πιὸ λαμπρά, φεύγει γιὰ τὴν Κρήτη γιὰ νὰ φέρη ἐκλεκτὰ γλυκὰ κρασιά. Μιὰ μέρα, ἐνῶ ἡ Ζωὴ πήγαινε στὸ λουτρό, ἕνας πλούσιος καὶ δυνατὸς Τοῦρκος ἄρχοντας, ὁ ὀγδοντάρης Μουχτὰρ ἀγᾶς, τὴ βλέπει στὸ δρόμο του καὶ θαυμωμένος ἀπ' τὴν ὡμορφιά της, πλησιάζει τὴ νέα κι' ἀρχίζει νὰ τῆς μιλάη τρυφερὰ καὶ παθητικά. Σὰν ἔφτασαν στὰ λουτρά, ὁ Μουχτὰρ ἀποχαιρέτησε τὴ Ζωή, τὴν ὁποία ἄρχισαν νὰ βασανίζουν κακὰ προαισθήματα τὴν ἄλλη μέρα πράγματι πρωΐ-πρωΐ, ὁ Τοῦρκος ἄρχοντας πηγαίνει στὸ σπίτι τοῦ Θεοφιλᾶ καὶ τοῦ ζητάει τὴν κόρη του σὲ γάμο. Ὁ γέρος ὅμως τοῦ ἀπαντάει πὼς εἶνε ἀρραβωνιασμένη. Τότε ὁ ἀγᾶς τὸν ἀπειλεῖ μὲ τὶς μεγαλείτερες ἐκδικήσεις κ' ἔτσι στὸ τέλος ἡ Ζωή, θέλοντας καὶ μή, δέχεται νὰ γίνη σύζυγός του...

.....

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΜΑ ὁ Μουχτὰρ ἀγᾶς πῆγε ἔφιππος γιὰ νὰ παραλάβη τὴ νύφη ἀπ' τὸ σπίτι της, ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς πολυάριθμους φίλους του ποὺ τὸν ἀκολουθοῦσαν, ἀπὸ πίσω ἐρχόταν καὶ μιὰ ὁλόκληρη συνοδεία ἀπὸ καμήλες καὶ μουλάρια, φορτωμένα δῶρα.

Ἡ Ζωή, χλωμὴ σὰν τὸ κερί, ἀλλὰ ὑπέροχη μέσα στὸ νυφικό της στόλισμα, τὸν περίμενε στὴν εἴσοδο τοῦ σπιτιοῦ της, περιστοχισμένη ἀπὸ τοὺς γονεῖς της καὶ τοὺς συγγενεῖς της, οἱ ὁποῖοι με δυσκολία συγκρατοῦσαν τὴ θλίψη τους. Ὡστόσο, τοὺς παρηγοροῦσε ἡ ἰδέα, ὅτι ὁ Μουχτὰρ ἀγᾶς ἀγαποῦσε τὴν κόρη τους καὶ θὰ τὴν ἔκανε εὐτυχισμένη.

Ὁ γέρο γαμπρός, ἀφοῦ ἔσφιξε τὸ χέρι τῶν πεθερικῶν του, πῆρε τὴ Ζωὴ καὶ τὴ βοήθησε ν' ἀνεβῆ σ' ἕνα ὡραῖο χιονόλευκο ἄλογο. Ἔπειτα ὅλη ἡ πομπή, μαζὶ μὲ τὴ νύφη τώρα, διευθύνθηκε στὸ παλάτι τοῦ ἀγᾶ ποὺ βρισκόταν στὶς ἀκτὲς τοῦ Βοσπόρου.

Σ' ὅλο τὸ δρόμο, ὁ ὡραῖος νέος ἀξιωματικός, Μεχμὲτ μπέης, δὲν ξεκάρφωνε τὰ μάτια του ἀπὸ τὴ νύφη. Τὴν κίντταζε μὲ θαυμασμὸ καὶ τὸν ἔθλιβε ἡ ἰδέα, ὅτι ἕνας γέρος, σὰν τὸ Μουχτὰρ ἀγᾶ, εἶχε κάνει δικό του ἕνα τέτοιο ἄγγελο. Καθὼς ἤξερε πάλιστα πὼς ἡ Ζωὴ ἦταν ἀραβωνιασμένη μ' ἕνα νέο χριστιανό, πονοῦσε βαθειὰ κι' εἰλικρινὰ γιὰ τὴ δυστυχία της.

Ἡ νέα ἀντιλαμβανόταν τὰ γλυκὰ καὶ γεμάτα καλωσύνη βλέμματα ποὺ τῆς ἔριχνε ὁ Τοῦρκος ἀξιωματικὸς καὶ κάθε τόσο γύριζε κι' αὐτὴ ἐπάνω του τὰ μεγάλα καὶ φωτεινὰ της μάτια καὶ τοῦ χαμογελοῦσε πονεμένα.

. . . . . .

Ἐντωμεταξύ, ὁ Βασίλης ὁ Ἁγιοθλασίτης εἶχε ἀγοράσει στὴν Κρήτη τὰ κρασιὰ καὶ γύριζε στὴν Πόλη γεμάτος χαρὰ μὲ τὴν ἰδέα ὅτι σὲ λίγο θὰ παντρευόταν τὴν πολυαγαπημένη του Ζωή.

Οὔτε ὑποψία δὲν εἶχε ὁ δυστυχισμένος τῶν ὅσων εἶχαν διαδραματιστεῖ κατὰ τὴν ἀπουσία του.

Ἐν τούτοις, ὅσο πλησίαζε στὴν Πόλη, ἔννοιωθε τὴν καρδιά του νὰ σφίγγεται ἀπὸ ἀόριστα κακὰ προαισθήματα, τὰ ὁποῖα δὲν ἤξερε ποῦ ν' ἀποδώση.

Γι' αὐτό, μόλις τὸ πλοῖο ἄραξε στὴν προκυμαία, τήδηξε ἔξω γεμάτος ἀγωνία.

Ἐκεῖ εἶδε μερικοὺς φίλους του, οἱ ὁποῖοι ἔτρεξαν νὰ τὸν ὑποδεχτοῦν. Φαινόντουσαν ὅμως θλιμμένοι καὶ τὰ λόγια ἔβγαιναν μασημένα ἀπ' τὸ στόμα τους. Ὅταν μάλιστα τοὺς ρώτησε γιὰ τὴ μνηστή του, ἐκεῖνοι ἀπόφευγαν νὰ τοῦ ἀπαντήσουν κι' ἐφρόντισαν νὰ γυρίσουν ἀλλοῦ τὴν κουβέντα....

Τότε ὁ Βασίλης κατάλαβε, ὅτι κάτι σπουδαῖο συνέβαινε. Ἄφησε λοιπὸν τοὺς φίλους του, οἱ ὁποῖοι, παρ' ὅλες τὶς ἐπίμονες παρακλήσεις του, ἀπέφευγαν νὰ τοῦ δώσουν ἐξηγήσεις καί, τρέχοντας, διευθύνθηκε πρὸς τὸ σπίτι τοῦ Θεοφιλᾶ.

Ἐκεῖ, ὁ πατέρας καὶ ἡ μητέρα τῆς Ζωῆς, μὲ τὰ μάτια τους πλημμυρισμένα ἀπὸ δάκρυα, τὸν πληροφόρησαν τί εἶχε συμβεῖ καὶ πὼς εἶχαν ἐκβιαστεῖ νὰ δώσουν τὴν κόρη τους στὸν Μουχτὰρ ἀγᾶ.

Ἡ ἀπελπισία ποὺ ἔννοιωσε τότε ὁ δυστυχισμένος νέας, δὲν περιγράφεται. Ἀγαποῦσε τὴ Ζωὴ ἀπὸ τὰ κατάβαθα τῆς ψυχῆς του καὶ τοῦ φαινόταν, ὅτι δὲν θὰ παρηγοριόταν ποτὲ γιὰ τὴν ἀπώλειά της. Σὰν ἔγύρισε στὸ σπίτι του, κλείστηκε μέσα στὴν κάμαρά του κι' ἐκεῖ μέσα ἔμεινε τρεῖς ὁλόκληρες ἡμέρες, κατὰ τὶς ὁποῖες ἔκλαιγε καὶ χτυπιόταν, χωρὶς νὰ βγαίνη καθόλου ἔξω.

Πάνω σ' ἕνα μαγικὸ ἄλογο ..

Ἐντωμεταξὺ ὅμως καὶ ἡ Ζωὴ εἶχε πληροφορηθεῖ τὴν ἐπιστροφὴ τοῦ ἀγαπημένου της κι' ἔνιωθε τὴν καρδιά της νὰ τὴν πλημμυρίζη πάλι ἡ ἀγάπη του. Ἔκατσε μάλιστα καὶ τοῦ ἔγραψε μιὰ ἐπιστολή, στὴν ὁποία ψηφνοῦσε γιὰ τὴ μεγάλη της δυστυχία καὶ τὸν ἐκέτευε νὰ τὴ συχωρέση γιατί, παρὰ τὴ θέλησι τὴ δική της καὶ τῶν γονέων της, εἶχε ἀναγκαστεῖ νὰ παντρευτῆ μὲ ἄλλον.

Τοῦ ἔστειλε τὸ γράμμα της μὲ μιὰ ἔμπιστη σκλάβα της, τὴν ὁποία τῆς εἶχε κάνει δῶρο ὁ Μεχμὲτ μπέης, βεβαιώνοντάς την πὼς μποροῦσε νὰ ἔχη κάθε ἐμπιστοσύνη σ' αὐτή. Καὶ πράγματι ἡ Ἀϊσὰ —ἔτσι τὴν ἔλεγαν τὴ σκλάβα της— ἐλάτρευε τὴν κυρία της καὶ ἦταν πρόθυμη νὰ θυσιαστῆ γιὰ τὴν ἀγάπη της.

Ἐπῆγε λοιπὸν κρυφά, χωρὶς νὰ τὴν πάρη κανεὶς εἴδηση, τὸ γράμμα στὸ Βασίλη Ἁγιοθλασίτη καὶ πῆρε μάλιστα τὴν ἀπάντησί του πρὸς τὴν κυρία της, στὴν ὁποία ἐκεῖνος, μεταξὺ τῶν ἄλλων, τῆς ἔγραφε σὲ ὕφος παραπονετικό :

«*Ἀφοῦ λησμόνησες τὴ σωτηρία τῆς ψυχῆς σου κ' ἔγινες Τούρκισσα, ἐγὼ οὔτε νὰ πῶ, οὔτε νὰ κάνω τίποτε μπορῶ. Κλαίω μονάχα γιὰ τὸ χαμό σου καὶ δὲν μοῦ μένει νὰ κάνω πειὰ τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ σὲ ξεχάσω, ἂν καὶ αὐτὸ θὰ μοῦ εἶνε δύσκολο καὶ πολὺ σκληρό, γιατὶ σ' ἀγάπησα περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλο πλάσμα στὸν κόσμο.*»

Εἰς ἀπάντησιν ἡ Ζωὴ τοῦ ἔστειλε πάλι τὴν ἀκόλουθη ἐπιστολή:

«*Ἂν καὶ ὅλοι φαντάζονται καὶ πιστεύουν πὼς ἔγινα Μωαμεθανή, ἐν τούτοις μέσ' στὰ βάθη τῆς καρδιᾶς μου παραμένω πάντα Χριστιανὴ καὶ προσεύχομαι καθημερινῶς στὸ Θεό μας, ὅπως προσευχόμουν καὶ προτήτερα. Οὔτε σένα σὲ λησμόνησα, ἂν καὶ μὲ κατηγορεῖς ἄδικα πὼς σ' ἀρνήθηκα, οὔτε καὶ θὰ σὲ ξεχάσω ποτέ. Σ' ἀγαπαω πάντα μὲ ὅλη μου τὴν καρδιά. Μολονότι δὲ ὁ σύζυγός μου μοῦ φέρεται πάντοτε μὲ μιὰ ἀπέραντη καλωσύνη καὶ μ' ἔχει βασίλισσα ἀνάμεσα σ' ὅλες τὶς ἄλλες του γυναῖκες, ἐν τούτοις ὁ νοῦς μου πετάει διαρκῶς σὲ σένα καὶ δὲν συλλογίζομαι τίποτε ἄλλο παρὰ τὰ φτωχὰ ὄνειρα τῆς χαμένης εὐτυχίας μας. Ἀλλοίμονο, καλέ μου Βασίλη, ἡ μοῖρα μας ἦταν πολὺ σκληρὴ καὶ θέλησε νὰ μᾶς χωρίση. Ἂν δὲν γινόταν αὐτό, ὅλοι μας θὰ εἴμαστε αὐτὴ τὴ στιγμὴ πεθαμένοι, κ' ἐγὼ κ' ἐσὺ κ' οἱ γονεῖς μας. Ὁ ἀγᾶς δὲν θ' ἄφινε κανένα μας ζωντανό. Ἀλλοίμονο!... Γιατί νὰ μὴ ζοῦμε στὰ χρόνια τῶν Παραμυθιῶν ; Πάνω σ' ἕνα μαγικὸ ἄλογο θὰ φεύγαμε μακρυά, σ' ὁλάνθιστους παραδείσους...*

Ὡστόσο μὴν ἀπελπίζεσαι ὁλότελα... Ποιός ξέρει τί μπορεῖ νὰ γίνη αὔριο ;...Ὁ ἀγᾶς εἶνε τόσο γέρος κ' ἐμεῖς εἴμαστε τόσο νέοι ἀκόμα!

Ἐντωμεταξὺ μπορεῖς νἀρχεσαι νὰ μὲ βλέπης κάθε μέρα. Ἡ σκλάβα μου, μὲ τὴν ὁποία σοῦ στέλνω αὐτὸ τὸ γράμμα καὶ στὴν ὁποία μπορεῖς νὰ ἔχης κάθε ἐμπιστοσύνη, θὰ σοῦ πῆ μὲ ποιὸ τρόπο θἀρθῆς νὰ μὲ συναντήσης σ' ἕνα ἀπόμερο κῆπο τοῦ παλατιοῦ τοῦ συζύγου μου... Μὴ φοβηθῆς καθόλου... Δὲν ὑπάρχει κανένας κίνδυνος.

Σὲ περιμένω νἀρθῆς, γιὰ νὰ σοῦ μιλήσω καὶ μὲ τὸ στόμα καὶ νὰ δικαιολογηθῶ γιατί σ' ἐγκατέλειψα...»

Ὁ Βασίλης, μόλις διάβασε αὐτὸ τὸ γράμμα, κόντεψε νὰ τρελλαθῆ ἀπ' τὴ χαρά του.

Καινούργιες ἐλπίδες πλημμύρισαν μὲ μιᾶς τὴν καρδιὰ τοῦ φτωχοῦ ἐρωτευμένου...

Καὶ τὴν ἄλλη μέρα κιόλας, ὁδηγούμενος ἀπο τὴν πιστὴ καὶ πρόθυμη σκλάβα Ἀϊσά, κατώρθωσε νὰ μπῆ στοὺς κήπους τοῦ Μουχτὰρ ἀγᾶ, χωρὶς νὰ τὸν ἀντιληφθῆ κανείς.

Ἡ Ἀϊσὰ τὸν ἄφησε ἐκεῖ σ' ἕνα σύδεντρο κι' ἔτρεξε ἀμέσως νὰ εἰδοποιήση τὴν κυρία της, ἡ ὁποία ἔκανε ἐκείνη τὴν ὥρα τὸν περίπατό της στοὺς κήπους τοῦ ἀνακτόρου, ἀκολουθουμένη ἀπ' ὅλες τὶς ὑπηρέτριές της καὶ τὶς σκλάβες της.

Ἡ καρδιά της ἐπῆγε νὰ πετάξη, μόλις ἔμαθε ὅτι ὁ ἀγαπημένος της βρισκόταν ἐκεῖ.

Ἔδιωξε ἀμέσως ὅλη τὴν ἀκολουθία της καὶ κρατώντας μόνο τὴν Ἀϊσά, διευθύνθηκε πρὸς τὸ σύδεντρο, ὅπου τὴν περίμενε ὁ Βασίλης...

Μόλις ὁ νέος τὴν εἶδε ἀπὸ μακρυά, μὴ μπορώντας νὰ κρατηθῆ περισσότερο, πετάχτηκε ἀπ' τὰ δέντρα, μέσ' στὰ ὁποῖα βρισκόταν κρυμμένος, κι' ἔτρεξε πρὸς αὐτήν, ἀνοίγοντάς της διάπλατα τὰ χέρια του.

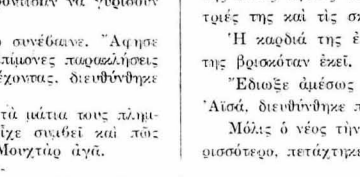

Οἱ δυὸ ἐραστὰ ἔπεσαν ὁ ἕνας στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ ἄλλου κι' ἐπὶ ὥρα πολλὴ φιλιόντουσαν μὲ πάθος καὶ μὲ λαχτάρα, μουσκεύοντας τὰ φιλήματά τους μὲ τὰ δάκρυά τους.

(Ἀκολουθεῖ)